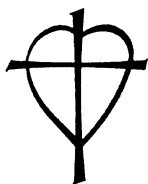

FASTLAGSSÖNDAGEN

ESTO MIHI

Introitus Psalt 14, GT Jer 8:4-13, Ep 1 Kor 13, Ev Luk 18:31-43 Predikan av Åke Malander (ELBK)

Se, vi går upp till Jerusalem I heliga fastetider Att skåda hur Jesus Krist, Guds Son I syndares ställe lider.

Ja, vi ska nu fram till påsk följa Kristi pinas historia. Idag är det fastlagssöndagen, och vi är alltså ännu kvar i förfastan, som avslutas med de tre dagar som kallas fastlagen, dvs. fastlagssöndagen, måndagen och fettisdagen. (Därför borde vi strängt taget inte använda litanian redan idag, men den är ju så underbart vacker!!) På onsdag, askonsdagen, börjar fastan, som de första veckorna är ägnad åt självrannsakan, åt bot och bättring. Även om vi inte längre till det yttre klär oss i säck och aska, så är ändå dessa veckor en tid till att stanna upp och betänka vilka vi är och varför Herren måste vandra den tunga vägen upp till Jerusalem. Vi får besinna att vi står med en omätlig skuld inför Gud, en skuldabörda som driver Jesus upp till Jerusalem, till Golgata. Det var inte judarnas avund, det var inte Pilatus domsslut, det var dina och mina synder som drev Guds Son upp på korset – att försona och bortta världens synd, dina synder och mina.

JESUS GÅR UPP TILL JERUSALEM – SOM VÅR STÄLLFÖRETRÄDARE

Han tog de tolv avsidet. Nu var det inte fråga om det allmänna predikandet om Guds rike. Nu handlar det om: *er är givet att lära känna Guds rikets hemligheter.* Han förbereder dem inför det obegripliga och anstötliga som nu ska ske i Jerusalem. Men detta som nu ska ske är inget annat än det som står skrivet hos Mose och profeterna. Dessa vittnar om Kristus och har fått sin uppfyllelse i honom. Detta sista är viktigt att besinna: Kristus är Skriftens fullbordan.

Vi får nu alltså följa Herren Jesus upp till Jerusalem och lära känna honom, men vi får även lära känna lärjungarna, och det är någon så smickrande bild vi får. Av Matteus och Markus vet vi vad deras tankar och samtal rörde sig om: Vem är den störste och främste bland oss? Så länge hade de varit tillsammans med Jesus, och ännu på den sista vandringen upp till Jerusalem kunde tydligen apostlarna tänka köttsligt och jordiskt. Detta är en tankeställare, ja en varning till oss, för sådana de är sådana är vi, sådana hjärtan de har sådana hjärtan har vi.

Det var ytterligare en anmärkningsvärd sak med lärjungarna: De förstod inte det han talade till dem, det var fördolt för dem. Till det grova yttre förstod de väl vad han sa och blev förfärade och började t.o.m. motsäga honom. Men de kunde inte fatta meningen med det hela, de fick det inte att gå ihop. Hur kunde det komma sig? De hade ju sedan barnsben hört Skriften föreläsas och de hade varit tillsammans med Mästaren. Jovisst, men här har vi att göra med vad Paulus kallar ”Guds hemliga vishet”, och den är förborgad för det mänskliga förståndet. För både apostlarna och vi, ja alla människor, är genom syndafallet fördärvade och andligen blinda. Därför lär oss också Psaltaren att be: *”Herre, öppna våra ögon så att vi ser undren i din undervisning”.* Mot den bakgrunden kan vi förstå varför händelsen med den blinde tiggaren är med och är så utförligt beskriven. Den är inte bara en historisk händelse, den har en symbolisk, läromässig betydelse.

JESUS BOTAR VÅR ANDLIGA BLINDHET

Det var nog ett medvetet val av Jesus att gå via Jeriko för att få träffa och hela den här mannen. Den blinde tiggaren Bartimeus (av Markus framgår att han hette så) lär oss mycket om vår egen situation och om vägen ut ur densamma. Han hade uppenbarligen hört talas om Jesus från

Nasaret, och budskapet om Jesus hade väckt tro hos honom – han tilltalar Jesus med *Davids son* och *Herre*, vilket vittnar om tron. Hade han då verkligen någon grundligare kunskap om Jesus? Förmodligen inte så mycket av katekesens grundkunskap, men han ägde trons kunskap; han hade den livsavgörande insikten om vem och hurudan Jesus är. Han förstod att man ska ropa till honom i all sin nöd och att man inte får släppa taget om Jesus och låta honom gå sig förbi. Bartimeus är en bild av tron i funktion och ett föredöme för oss. Tron har inte bara den passiva, mottagande sidan. Tron är även aktiv, den tränger sig fram, ja den är rent av oförsynt. Man sa till honom att tiga med sitt ropande, men ånej, tron låter sig inte hindras, den vill fram till Jesus – han ropar bara ännu mer. Och se, när tron ropar till Jesus blir den aldrig utan svar. Jesus stannar och tar sig an honom: *”Vad vill du att jag ska göra för dig?”* Här framträder ytterligare en egenskap hos tron. Bartimeus ber kort och enkelt men i trons visshet om att Herren ska nådigt ta emot hans bön. Tron är inte oviss och försagd, den är viss och förtröstansfull och vet att *min hjälp kommer från Herren*, att Jesus både kan och vill komma oss till hjälp och tröst. Jesus talade ett ord och detta öppnade den blindes ögon och förvandlade honom från blind till seende.

Varken han själv eller någon annan människa kunde hjälpa honom ur hans dystra situation. Lika lite kan vi hjälpa oss själva ur vår medfödda andliga blindhet, och den kan inte heller botas genom kultur och bildning och studier. Liksom Jesus botade den blinde med sitt ord, så botar han vår andliga blindhet genom Guds Ord. Han kommer till oss i Ordet och sakramenten och låter sin heliga lag avslöja oss och öppna ögonen så att vi ser den bistra sanningen: vi är inte bara syndare, utan i oss själva hopplöst förlorade syndare. Men därmed är vår blindhet inte botad. Det unika med den store själaläkaren Jesus Kristus är att han kommer till oss med läkemedlet mot vår synd, han talar sitt heliga evangelium som försäkrar oss att all vår synd är förlåten, försonad och bortskaffad genom att han går upp till Jerusalem och allt ska fullbordas som är skrivet om Människosonen genom Mose och profeterna. När evangelium har ingjutit denna förtröstan i våra hjärtan, då först är vår andliga blindhet botad, när vi tror att vi utan någon som helst egen förtjänst har alla våra synder förlåtna för Jesu skull, genom hans förtjänst. Det väsentliga idag är därmed inte: *”Se, vi går upp till Jerusalem i heliga fastetider ...”*, utan att Frälsaren gick den tunga stråten upp till Jerusalem och fullgjorde vad vi borde och blev vår rättfärdighet. Därför går vi vår framtid till mötes med glädje och förtröstan.

JESUS GÅR MED OSS – SOM VÅR GODE HERDE

Kors och anfäktelser har vi mött och kommer att möta, men det är inte ett tecken på att Gud skulle vara vred och vilja förskjuta oss, eller rent av har förskjutit oss. Kristi rike är ju, som vi har sagt många gånger, inte här i tiden ett härlighetsrike utan ett rike under korset, ett nåderike. Men därmed är det också ett rike för små, för svaga, ja för syndare, som faller emellanåt och behöver mycket hjälp och stöd. Jesus säger ju själv: *”Människosonen har kommit, inte för att bli betjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för de många”*. Därför, just därför och endast därför, får också du och jag vara en lärjunge i Hans rike. Dessa ord, att Människosonen har gett sitt liv till lösen för de många, innebär och betyder att jag har den stora förmånen och glädjen att som Kristi tjänare och på Kristi uppdrag få säga till dig, att dina synder är dig förlåtna. Ja, det är verkligen sant, lika sant som det är att du är en syndare, lika sant är det att Människosonen har gett sitt liv till lösen för dig. På den grunden vilar dina (och mina) synders förlåtelse, därför får du vara ett saligt Guds barn, får vara tillsammans med Kristus i Hans rike. Och då behöver vi inte fråga så mycket efter vilka platser vi ska få, ty i Faderns hus finns många boningar.

Så kan då vi syndare med glädje fortsätta vår vandring upp till Jerusalem, det himmelska Jerusalem – med Frälsaren vi vår sida, alla dagar intill tidens ände. Amen.

Se, vi gå upp till Jerusalem, Till staden den evigt klara. Oss Frälsaren sagt, att där han är Vi skola med honom vara.